

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 5C/27/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8825200954
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Matúš Kalanin
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2026:8825200954.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudcom JUDr. Matúšom Kalaninom v spore žalobcu: Slovenská televízia a rozhlas so sídlom Mlynská dolina, 845 45 Bratislava - mestská časť Karlova Ves, IČO: 56 398 255, proti žalovanému: LM trade-spol s.r.o. so sídlom Majerovce 19, 094 09 Majerovce, IČO: 47 689 811, zastúpený JUDr. Stanislavom Kandalom, advokátom so sídlom Budovateľská 1288, 093 01 Vranov nad Topľou, IČO: 53 003 730, o zaplatenie 244,57 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Konanie zastavuje v časti o zaplatenie sumy 208,13 eur.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 33,- eur, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu žalobcu zamieta.

Žalobcovi priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 31% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 244,57 eur, poštovných sadzieb spojených s vymáhaním vo výške 2,70 eur a náhrady trov konania.

2. Svoju žalobu odôvodnil tým, že žalovaný je zo zákona platiteľom úhrady za služby verejnosti (ďalej len „úhrada“) podľa § 3 písm. b) zák. č. 340/2012 Z.z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon“) vo výške podľa § 6 ods. 3 zákona s periodicitou platenia úhrad: mesačná, v zmysle § 7 zákona. Kontrolou úhrad žalobca zistil, že žalovaný ku dňu podania tohto návrhu na tunajší súd nezaplatil úhradu v zmysle zákona za obdobie podľa Prehľadu predpisov z databázy žalobcu. Žalobca v zmysle § 10 ods. 2 zákona písomnou výzvou zo dňa 02.10.2024 odoslanou hromadným elektronickým podacím hárkom EPH prostredníctvom elektronickej podateľne Slovenskej pošty, a.s. na adresu pre doručovanie písomností vyzval žalovaného na zaplatenie omeškanej úhrady a na zaplatenie poštových sadzieb súvisiacich s odoslaním výzvy. Nakoľko žalovaný nezaplatil úhradu a poštové sadzby v lehote do 30 dní od doručenia uvedenej výzvy, je žalovaný povinný v zmysle § 10, ods. 4. Zákona zaplatiť aj pokutu. Výška dlhu žalovaného je preukázaná ako „Nedoplatok“ v Prehľade predpisov a platieb. V zmysle zákona predstavuje pohľadávka žalobcu sumu 244,57 eur (z toho istina vo výške 211,57 eur a pokuta vo výške 33,- eur podľa § 10 zákona), zaplatené poštové sadzby vo výške 2,70 eur.

3. Dňa 9.6.2025 Okresný súd Vranov nad Topľou vydal platobný rozkaz pod sp. zn. 5C/27/2025, ktorým zaviazal žalovaného, aby uhradil žalobcovi sumu 244,57 eur, úhradu poštových sadzieb spojených s vymáhaním vo výške 2,70 eur a nahradil trovy konania.

4. Proti predmetnému platobnému rozkazu podal dňa 18.6.2025 žalovaný odpor, v ktorom uviedol, že žalovaný nárok je dôvodný len čiastočne, a to z dôvodu premlčania pohľadávok, ako aj z dôvodu úhrady nepremilčanej časti dlhu po začatí konania. Žalobca si v tomto konaní uplatňuje nárok na zaplatenie neuhradených úhrad za služby verejnosti. Poukázal na ust. § 7 ods. 2 zákona č. 340/2012 Z. z. Každá mesačná úhrada sa teda stala splatnou vždy v posledný deň príslušného kalendárneho mesiaca, za ktorý bola predpísaná. Vzhľadom na to, že vzťah medzi žalobcom a žalovaným je obchodnoprávnym vzťahom, na premlčanie sa vzťahujú ustanovenia § 391 a nasl. zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník. Podľa § 397 Obchodného zákonníka platí štvorročná premlčacia doba. Žaloba v tejto veci bola podaná na súd dňa 02.06.2025. Vzhľadom na štvorročnú premlčaciu dobu sú premlčané všetky pohľadávky žalobcu, ktoré sa stali splatnými pred dňom 02.06.2021. Na základe prehľadu predpisov, ktorý tvoril prílohu výzvy žalobcu, sú premlčané nasledujúce pohľadávky uvedené v prehľade, keďže ich splatnosť nastala pred kritickým dátumom 02.06.2021. Žalobcom uplatňovaná istina vo výške 214,27 eur pozostáva z premlčanej a nepremilčanej časti a) suma nepremilčaných pohľadávok: Súčet všetkých úhrad a poplatkov splatných od 30.06.2021 predstavuje sumu 129,25 eur, b) suma premlčaných pohľadávok: Zvyšok dlžnej istiny, t. j. 214,27 eur - 129,25 eur, predstavuje sumu 85,02 eur. Žalovaný týmto v zmysle § 387 ods. 1 Obchodného zákonníka vznáša námietku premlčania voči časti uplatnenej pohľadávky vo výške 85,02 eur. Premlčané právo nemôže súd veriteľovi priznať. Žalovaný si je vedomý svojej povinnosti uhradiť nepremilčanú časť dlhu. Z tohto dôvodu dňa 18.6.2025 uhradil na účet žalobcu sumu 129,25 eur, ktorá plne pokrýva všetky neuhradené a nepremilčané pohľadávky. Ako dôkaz o tejto skutočnosti žalovaný predložil k tomuto odporu doklad o zrealizovanej platbe. Žalobca podľa dokladu v prílohe zaplatil za podanie žaloby súdny poplatok vo výške 25 eur. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania je nevyhnutné vychádzať z pomerného úspechu oboch sporových strán v konaní o zaplatenie pôvodne uplatnenej istiny 214,27 eur.

5. Podľa Detailu pohybu Tatra banky, a.s. bola dňa 18.6.2025 z účtu žalovaného uhradená suma 129,25 eur na účet žalobcu.

6. Žalobca vo vyjadrení k odporu z 13.8.2025 uviedol, že platiteľom je podľa § 3 písm. b) zákona č. 340/2012 Z. z., zamestnávateľ, ktorý v pracovnom pomere alebo v obdobnom pracovnom vzťahu zamestnáva aspoň troch zamestnancov. K námietke premlčania uplatnenej žalovaným uviedol, že vzťah strán sporu je potrebné posudzovať podľa režimu Obchodného zákonníka. Podľa § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka sa spravujú aj záväzkové vzťahy medzi subjektom verejného práva, ak sa týkajú zabezpečovania verejných potrieb alebo vlastnej prevádzky a podnikateľmi pri ich podnikateľskej činnosti. Žalobca ako verejnoprávna inštitúcia spadá pod definíciu subjektu verejného práva pri zabezpečovaní verejných potrieb (verejnoprávneho televízneho a rozhlasového vysielania) a žalovaný vystupuje ako podnikateľ pri podnikateľskej činnosti. V zmysle uvedeného navrhuje konajúcemu súdu, aby námietku premlčania posudzoval podľa Obchodného zákonníka. V tejto súvislosti poukázal na Rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn.: 5Co/69/2022 zo dňa 23.03.2023. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že zamietavý výrok sa týka uplatneného nároku na zaplatenie úhrad za služby verejnosti za obdobie od mesiaca január 2017 do mesiaca jún 2020 s tým, že žaloba bola podaná na súde 18.1.2021 a súd úhrady, ktorých povinnosť platenia žalovaného zavazovala pred 18.1.2018, teda pred viac ako tromi rokmi pred podaním žaloby, považoval za premlčané, t.j. splátky uplatnené žalobcom za mesiace január až december 2017, spolu vo výške 55,68 eur. Nakoľko odvolací súd zhodne s odvolacou námietkou žalobcu dospel k právnomu záveru o tom, že v prejednávacom prípade je potrebné vychádzať zo 4-ročnej premlčacej doby podľa § 397 Obchodného zákonníka, potom v tejto časti žalobou uplatnený nárok, t.j. za obdobie od 01/2017 do 12/2017 nie je premlčaný. Podľa ustanovenia § 397 Obchodného zákonníka: „Ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky.“ Nakoľko Návrh na vydanie platobného rozkazu bol podaný 30.05.2025 a premlčacia doba plynie do 05/2021, žalobca vzhľadom na uplatnenú námietku premlčania vzal žalobu späť vo výške 78,88 eur (17 neuhradených mesačných predpisov v období od 12/2019 do 04/2021). Vzhľadom na zaplatenie časti žalovanej sumy žalobca vzal žalobu späť aj v rozsahu 129,25 eur. Po tomto čiastočnom späťvzťati sa žalobca naďalej domáha zaplatenia istiny vo výške 3,44 eur, pokuty vo výške 33 eur, úhrady poštových sadzieb spojených s vymáhaním vo výške 2,70 eur a náhrady trov konania.

7. Žalovaný vo vyjadrení z 15.10.2025 uviedol, že pre posúdenie zostatku uplatneného nároku, ktorý po čiastočnom späťvzatí pozostáva z istiny 3,44 eur, pokuty 33 eur a úhrady poštových sadzieb 2,70 eur, bude kľúčové, aby sa súd zaoberal otázkou právnej povahy vzťahu medzi stranami sporu a súvisiacou otázkou plynutia premlčacej doby, keďže žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu vzniesol námietku premlčania. Z judikatúry súdov SR je zrejmé, že súdy nemajú zajedno či vzťah medzi sporovými stranami je obchodnoprávny, alebo občianskoprávny. Zaradenie tejto veci súdom do registra „C“ potvrdzuje, že kauzálny príslušný súd považuje túto vec za občianskoprávnú, a nie obchodnoprávnú. Z uvedeného dôvodu má žalovaný za to, že na daný právny vzťah je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, a teda trojročnú premlčaciu dobu a to napriek predošlej domnienke o obchodnoprávnom charaktere sporu. Naďalej jestvuje spor o momente podania žaloby a uplatnenia práva na súde. Zatiaľ čo žalobca vo svojom podaní z 13.08.2025 uvádza, že návrh bol podaný dňa 30.05.2025, v odpore žalovaný vychádzal z dátumu podania žaloby na súd dňa 02.06.2025, ktorý je zrejmý z prezenčnej pečiatky súdu na žalobe založenej v súdnom spise. Otázka, či bolo právo za mesiac máj 2021 uplatnené včas, je preto sporná a bude úlohou súdu, aby túto skutočnosť na základe obsahu spisu jednoznačne ustálil. Na základe vyššie uvedených skutočností, najmä s poukazom na občianskoprávnú povahu vzťahu a z toho vyplývajúcu trojročnú premlčaciu dobu, žalovaný zotrváva na svojej námietke premlčania a má za to, že aj zvyšok žalobcom uplatňovaného nároku je v celom rozsahu premlčaný. Navrhol v časti, v ktorej žalobca vzal žalobu späť konanie zastaviť. Po posúdení námietky premlčania navrhuje v prevyšujúcej časti žalobu zamietnuť a o trovách konania rozhodnúť podľa pomeru úspechu sporových strán na veci.

8. V podaní z 18.12.2025 žalovaný iba ospravedlnil svoju neúčast' na nariadenom pojednávaní a súhlasil s rozhodnutím veci bez svojej prítomnosti na podklade obsahu spisu a písomnej časti konania.

9. Žalobca vo vyjadrení z 30.12.2025 uviedol k premlčacej lehote, že ide o 4 ročnú premlčaciu lehotu v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka. Pre podporu svojich tvrdení žalobca prikladá ďalšie rozhodnutie, ktoré žalobcove tvrdenia podporuje. Rozsudok Krajského súdu Bratislava zo dňa 23.03.2022, sp. zn. 3Cob/153/2020: „Žalobca si podanou žalobou uplatnil nárok na úhrady za obdobie 06/2015 až 12/2017, pričom v zmysle ust. 7 ods. 2 Zákona je platiteľ povinný úhradu za príslušný kalendárny mesiac zaplatiť do posledného dňa príslušného kalendárneho mesiaca tzn., že prvá žalobcom uplatnená nezaplatená úhrada mala byť zaplatená dňa 30.6.2015. Nakoľko premlčacia doba je v tomto prípade štvorročná, táto začala plynúť dňom nasledujúcim po dni splatnosti prvej nezaplatenej úhrady, t. j. 01.07.2015 a uplynula by 01.07.2019. Keďže žalobca podal žalobu na súd dňa 14.02.2019, t. j. včas, je žalovaným vznesená námietka premlčania nedôvodná.“ Zároveň tak žalobca zotrváva na svojich tvrdeniach vo vzťahu k momentu doručenia Návrhu na vydanie platobného rozkazu na súd. V prípade, ak na to budú splnené podmienky, navrhol konajúcemu súdu, aby vo veci rozhodol rozsudkom pre zmeškanie v zmysle § 274 CSP.

10. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s prílohami žaloby, a to Výzvou na zaplatenie nedoplatku zo dňa 2.10.2024, na Prehľadom predpisov a platieb, ePotvrdenkou o odoslaní zásielky č. OA634859554SK, Poverením pre zamestnanca žalobcu z 15.6.2024, Odporom žalovaného z 18.6.2025 s prílohami – prehľadom premlčaných a nepremľčaných pohľadávok žalobcu, detailom o úhrade časti pohľadávky z 18.6.2025, Vyjadrením žalobcu- čiastočným späťvzatím zo dňa 13.8.2025, Vyjadrením žalovaného zo dňa 15.10.2025, Vyjadrením žalobcu zo dňa 30.12.2025, Vyjadrením žalovaného zo dňa 18.12.2025 a na základe takto vykonaného dokazovania zistil nasledujúci skutkový stav veci:

11. Z prehľadu predpisov a platieb žalovaného vyplýva, že za kontrolované obdobie od decembra 2018 do októbra 2024 žalovaný celkovo uhradil sumu 57,18 eur, pričom suma mesačných predpisov predstavovala 271,45 eur, mesačná výška úhrady za služby verejnosti predstavovala sumu 4,64 eur. Nedoplatok žalovaného je vo výške 214,27 eur. Súčasťou uvedenej sumy sú aj predpisy poštovného v sume 2,70 eur v 10/2024, v sume 2,40 eur v 03/2024, v sume 2,40 eur v 07/2023, v sume 2,10 eur v 03/2023, v sume 2,10 eur v 09/2022, v sume 1,55 eur v 05/2022, v sume 1,50 eur v 06/2021, v sume 1,50 eur v 05/2021, v sume 1,50 eur v 11/2019.

12. Výzvou zo dňa 2.10.2024 vyzval žalobca žalovaného na zaplatenie nedoplatku úhrady za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska vo výške 214,27 eur v lehote najneskôr do 30 dní od doručenia tejto výzvy. Zásielka bola odoslaná na adresu sídla žalovaného dňa 4.10.2024. Cena poštovného podľa predloženej ePotvrdenky predstavovala sumu 2,70 eur.

13. Podľa § 30 ods. 1 zákona č. 157/2024 Z.z. o Slovenskej televízii a rozhlasu a o zmene niektorých zákonov účinného od 1.7.2024, rozhlas a televízia Slovenska zriadená podľa doterajších predpisov sa ku dňu účinnosti tohto zákona zrušuje. Slovenská televízia a rozhlas sa ku dňu účinnosti tohto zákona stáva právnym nástupcom Rozhlasu a televízie Slovenska a preberá všetky jeho práva a povinnosti ku dňu účinnosti tohto zákona.

14. Podľa § 30 ods. 18 zákona č. 157/2024 Z.z. o Slovenskej televízii a rozhlasu a o zmene niektorých zákonov účinného od 1.7.2024, výber a vymáhanie úhrady za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska v oblasti rozhlasového vysielania a televízneho vysielania (ďalej len „úhrada“), ktorú bol platiteľ úhrady podľa zákona č. 340/2012 Z. z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v znení účinnom k 30. júnu 2023 povinný zaplatiť do 30. júna 2023, ako aj vymáhanie iných pohľadávok, ktoré vznikli na základe nezaplatenia tejto úhrady, vykonáva odo dňa účinnosti tohto zákona Slovenská televízia a rozhlas podľa zákona č. 340/2012 Z. z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 30. júna 2023; takto vybrané a vymožené úhrady, ako aj vymožené iné pohľadávky sú príjmom Slovenskej televízie a rozhlasu a sú určené na finančné zabezpečenie hlavnej činnosti Slovenskej televízie a rozhlasu.

15. Podľa § 1 zákona č. 340/2012 Z.z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 340/2012 Z.z.“), tento zákon upravuje platenie, vyberanie a vymáhanie úhrady za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska v oblasti rozhlasového vysielania a televízneho vysielania (ďalej len „úhrada“).

16. Podľa § 3 písm. b) zákona č. 340/2012 Z.z., platiteľ úhrady (ďalej len „platiteľ“) je zamestnávateľ, ktorý v pracovnom pomere alebo v obdobnom pracovnom vzťahu zamestnáva aspoň troch zamestnancov; na účely tohto zákona sa služobný úrad posudzuje ako zamestnávateľ.

17. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 340/2012 Z.z., vyberateľom úhrady a príjemcom úhrady je Rozhlas a televízia Slovenska.

18. Podľa § 6 ods. 3 zákona č. 340/2012 Z.z., platiteľ podľa § 3 písm. b) platí úhradu za každý aj začatý kalendárny mesiac a) 4,64 eura, ak zamestnáva od 3 do 9 zamestnancov, b) 18,58 eura, ak zamestnáva od 10 do 49 zamestnancov, c) 79,66 eura, ak zamestnáva od 50 do 249 zamestnancov, d) 199,16 eura, ak zamestnáva od 250 do 999 zamestnancov, e) 464,71 eura, ak zamestnáva 1 000 a viac zamestnancov.

19. Podľa § 7 ods. 1, ods. 2 zákona č. 340/2012 Z.z., povinnosť platiť úhradu vzniká od prvého dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po kalendárnom mesiaci, v ktorom sa osoba stala platiteľom, a zaniká posledný deň kalendárneho mesiaca, v ktorom osoba prestala byť platiteľom. Úhrada sa platí mesačne; úhradu za príslušný kalendárny mesiac je platiteľ povinný zaplatiť do posledného dňa príslušného kalendárneho mesiaca.

20. Ako vyplýva z § 10 ods. 1 zákona č. 340/2012 Z.z., platiteľ, ktorý nezaplatí úhradu podľa § 7, je v omeškaní so zaplatením úhrady.

21. Podľa § 10 ods. 2 zákona č. 340/2012 Z.z., ak vyberateľ úhrady zistí, že platiteľ je v omeškaní so zaplatením úhrady, je povinný ho písomne vyzvať do 60 dní od zistenia tejto skutočnosti na zaplatenie tejto úhrady a na zaplatenie poštových sadziieb súvisiacich s odoslaním výzvy na zaplatenie úhrady.

22. Podľa § 10 ods. 4 zákona č. 340/2012 Z.z., ak platiteľ podľa § 3 písm. b) nezaplatí úhradu a poštové sadzby v lehote do 30 dní od doručenia výzvy podľa odseku 2, platiteľ je povinný zaplatiť vyberateľovi úhrady aj pokutu a) 33 eur, ak nezaplatil úhradu podľa § 6 ods. 3 písm. a), b) 66 eur, ak nezaplatil úhradu podľa § 6 ods. 3 písm. b), c) 100 eur, ak nezaplatil úhradu podľa § 6 ods. 3 písm. c), d) 133 eur, ak nezaplatil úhradu podľa § 6 ods. 3 písm. d), e) 166 eur, ak nezaplatil úhradu podľa § 6 ods. 3 písm. e).

23. Podľa § 10 ods. 5 zákona č. 340/2012 Z.z., nárok na zaplatenie úhrady, s ktorou je platiteľ v omeškaní, pokuty podľa odsekov 3 a 4 a poštových sadzieb je povinný vyberateľ úhrady uplatniť na súde.

24. Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 340/2012 Z.z., výzva vyberateľa úhrady podľa tohto zákona sa platiteľovi doručuje na adresu na doručovanie písomností uvedenú v písomnom oznámení podľa § 9 ods. 8 alebo ods. 10. Ak tejto adresy niet, výzva sa doručuje na adresu trvalého pobytu, sídla alebo miesta podnikania platiteľa.

25. V zmysle § 100 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

26. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

27. Podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

28. Podľa § 566 ods. 1 Občianskeho zákonníka veriteľ je povinný prijať aj čiastočné plnenie, ak to neodporuje dohode alebo povahe pohľadávky.

29. Podľa § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak.

30. Podľa § 455 ods. 1 Občianskeho zákonníka za bezdôvodné obohatenie sa nepovažuje, ak bolo prijaté plnenie premlčaného dlhu alebo dlhu neplateného len pre nedostatok formy.

31. Podľa § 145 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzati žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

32. Súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie. (§ 146 ods. 1 CSP).

33. Podaním zo dňa 13.8.2025 žalobca vzhľadom na uplatnenú námietku premlčania vzal žalobu späť v časti o zaplatenie sumy 78,88 eur a vzhľadom na zaplatenie časti žalovanej sumy žalovaným po podaní žaloby v časti o zaplatenie sumy 129,25 eur a žiadal, aby v uvedenej časti súd konanie zastavil. K späťvzatiu došlo pred prvým pojednávaním vo veci. Vzhľadom na uvedené súd konanie v časti o zaplatenie sumy 208,13 eur zastavil.

34. Žalobca preukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu v konaní, pretože je verejnoprávnu inštitúciou, ktorá sa podľa § 30 zákona č. 157/2024 Z.z. stala právnym nástupcom vyberateľa úhrady podľa § 4 ods. 1 a § 10 ods. 5 zák. č. 340/2012 Z.z. , ktorý bol oprávnený a povinný podať žalobu na súd voči platiteľovi úhrady. V konaní je daná aj pasívna vecná legitímácia žalovaného, pretože žalovaný nepopieral, že bol v rozhodnom období zamestnávateľ, ktorý v pracovnom pomere alebo v obdobnom pracovnom vzťahu zamestnával aspoň troch zamestnancov podľa § 3 písm. b) zákona č. 340/2012 Z.z., preto bol povinný platiť úhrady za služby verejnosti. Na žalobcu prešli všetky práva a povinnosti pôvodného žalobcu vrátane práva na zaplatenie úhrad, pokuty a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v zmysle zákona č. 340/2012 Z.z..

35. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že povinnosťou žalovaného bolo v zmysle zákona č. 340/2012 Z.z. platiť úhrady za služby verejnosti vo výške 4,64 eur mesačne. Žalovaný porušil svoju zákonnú povinnosť platiť úhrady za služby verejnosti, pričom z prehľadu predpisov a platieb žalovaného vyplýva, že žalovaný v období od decembra 2018 do októbra 2024 neuhradil sumu 214,27 eur, pozostávajúcu z mesačných predpisov a poštovného, predpisy úhrad a poštovné za celé uvedené obdobie predstavovali sumu 271,45 eur. Žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu, vydanému v prejednávanom prípade tunajším súdom dňa 9.6.2025 vzniesol námietku premlčania,

uviedol, že nepremiľčané pohľadávky predstavujú sumu 129,25 eur, pričom ohľadne sumy 85,02 eur, vznáša námietku premiľčania. Pohľadávku v sume 129,25 uhradil dňa 18.6.2025, o čom predložil doklad. Spočiatku obe strany považovali predmetný právny vzťah za obchodnoprávny. Následne v podaní zo dňa 15.10.2025 žalovaný namietal, že vzťah medzi stranami sporu je občianskoprávny, preto je premiľčacia doba trojročná a zvyšok žalobcom uplatňovaného nároku je premiľčaný. Navrhol konanie zastaviť v rozsahu späťvzatia žaloby a vo zvyšku žalobu žalobcu zamietnuť.

36. Po čiastočnom späťvzati žaloby zo strany žalobcu, spolu ohľadne sumy 208,31 eur, ostal predmetom konania vo veci samej nárok na zaplatenie istiny (úhrady za služby verejnosti) vo výške 3,44 eur, pokuty vo výške 33 eur (podľa § 10 zákona č. 340/2012 Z.z.), a nákladov spojených s vymáhaním - úhrad poštových sadzieb ako príslušenstva pohľadávky vo výške 2,70 eur.

37. V prvom rade sa musel súd zaoberať tou skutočnosťou, či sa v danom prípade jedná medzi stranami o spor občianskoprávny alebo obchodnoprávny, a to najmä z dôvodu, aby mohol posúdiť dôvodnosť žalovaným vznesenej námietky premiľčania.

38. Medzi sporovými stranami nejde o záväzkový vzťah (vzťah založený právnym úkonom, typicky zmluvou) tak, ako ho má namysli ustanovenie § 261 ObZ, ale o zákonom uloženú povinnosť žalovanému platiť žalobcovi úhradu za služby verejnosti poskytované žalobcom (tzv. koncesionárky poplatok). Táto zákonná povinnosť platiť koncesionársky poplatok nemá žiaden súvis s podnikateľskou činnosťou žalovaného, nemôže preto ísť o (záväzkový) vzťah týkajúci sa podnikateľskej činnosti žalovaného. Povinnosť platiť úhradu za služby verejnosti poskytované žalobcom totiž bola zákonom č. 340/2012 Z. z. uložená každému zamestnávateľovi zamestnávajúcemu aspoň troch zamestnancov, a to bez ohľadu na jeho predmet činnosti. Keďže zákon č. 340/2012 Z. z. neobsahuje osobitnú úpravu premiľčania nároku žalobcu na zaplatenie úhrady za služby poskytované verejnosti, súd je povinný aplikovať všeobecnú úpravu premiľčania obsiahnutú v § 100 a nasl. Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti súd poukazuje napríklad na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 4Co/28/2024 z 25. 09. 2024.

39. Aj keď sa názory odvolacích súdov na uvedenú problematiku líšia, súd odkazuje aj na ďalšieho rozhodnutia odvolacích súdov, podporujúcich názor, že sa jedná o vzťah občianskoprávny.

40. Krajský súd v Prešove sa už v rozhodnutí sp.zn. 1Cob/35/2018 z 11. 12. 2018 priklonil k názoru, že na premiľčanie v obdobnej veci je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce premiľčanie, lebo nejde o záväzkový vzťah medzi subjektom verejného práva a podnikateľom pri jeho podnikateľskej činnosti, ale v danom prípade na strane žalovaného o zákonnú povinnosť platiť koncesionárske poplatky, ktorá s jeho podnikateľskou činnosťou nemá absolútne žiaden súvis. V tejto súvislosti súd odkazuje aj na ďalšie rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 4Cob/63/2020 z 24. 09. 2020, v ktorom sa tento priklonil k názoru, že na premiľčanie v obdobnej veci je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa všeobecnej trojročnej premiľčacej doby.

41. Z rozsudku Krajského súdu v Žiline sp.zn. 10Co/99/2021 z 31. 01. 2022: „Určujúcou otázkou odvolacieho prieskumu je ustálenie charakteru vzťahu medzi žalobcom a žalovaným; t.j. či ide o vzťah regulovaný ustanoveniami Obchodného zákonníka alebo Občianskeho zákonníka. Nesporné je, že právnym základom vzťahu strán je ustanovenie § 3 písm. b) zákona č. 340/2012 Z.z. (citované v bode 12. napadnutého rozsudku). Z jeho znenia je zrejmé, že statusom, od ktorého sa odvíja povinnosť určitého subjektu platiť koncesionárske poplatky, je status zamestnávateľa. Okresný súd dotknuté postavenie - v podstate bez akéhokoľvek vysvetlenia - automaticky spojil so statusom podnikateľa. Krajský súd sa s takýmto prístupom nestotožňuje, keďže zamestnávateľom nemusí byť len podnikateľ; zároveň bezprostredne z dotknutej právnej normy vyplýva, že za zamestnávateľa sa na účely predmetného zákona považuje/posudzuje i služobný úrad (napríklad aj okresný, resp. krajský súd). 10. Súčasne náležite argumentuje odvolateľ, že pre posúdenie vzťahu podnikateľa so subjektom verejného práva pri zabezpečovaní verejných potrieb (ktorú právnou definíciou žalobca bez pochyby napĺňa) ako vzťahu obchodnoprávneho v zmysle § 261 ods. 2 Obch. zák. (citovaný v bode 21. napadnutého rozsudku) je nevyhnutné, aby podnikateľ do daného vzťahu vstupoval, resp. ho vykonával pri svojej podnikateľskej činnosti. Práve z vyššie rozoberaného určujúceho postavenia subjektu, ktorý je povinný priamo zo zákona platiť koncesionárske poplatky, ako zamestnávateľa je východiskovo zrejmé, že nepôjde o podnikateľskú činnosť podnikateľa. Žalobca v tomto smere ani len netvrdí, že by bol žalovaný vo vzťahu s ním na základe konkrétnej podnikateľskej činnosti žalovaného. Plne dôvodným je i poukaz

žalovaného na tú skutočnosť, že v rámci jeho postavenia v právnom vzťahu so žalobcom úplne chýba jeden z elementárnych znakov podnikania (žalovaného), a to účel dosahovania zisku. 11. Žalovaný do vzťahu so žalobcom vstupuje bez ohľadu na prejav svojej vôle, len na základe tej skutočnosti, že je zamestnávateľom (a zároveň zamestnáva určitý zákonom vymedzený počet zamestnancov). V dotknutom vzťahu nevyvíja akúkoľvek aktivitu a hoci konanie môže mať aj pasívnu formu, nakoľko žalobca žalovanému neposkytuje nijaké plnenie, je fakticky vylúčené, aby mohol žalovaný v predmetnom vzťahu reálne vyvíjať činnosť za účelom dosiahnutia zisku. 12. Hoci rozhodnutia iných prvoinštančných a odvolacích súdov v obdobných veciach nie sú pre konajúce súdy záväzné (§ 193, eventuálne § 391 ods. 2 a § 455 CSP) a nepredstavujú ani ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít v zmysle článku 2 ods. 2 CSP odvolací súd sa podrobne oboznámil s obsahom rozhodnutí označovaných oboma stranami. Rozhodnutia, na ktoré poukazuje žalobca v otázke vyhodnotenia (v podstate stotožnenia) statusu podnikateľa ako zamestnávateľa sú viac menej konštatívne a neposkytujú žiadnu konkrétnejšiu úvahu, resp. vysvetlenie dotknutého záveru. Naproti tomu (najmä) rozhodnutie označené žalovaným v rámci odvolacej repliky takúto úvahu nielen obsahuje, ale jej základ a logická štruktúra zodpovedá konkrétnostiam (aj) súdnej veci a podstate aplikovanej právnej úpravy.“

42. Súd poukazuje aj na rozhodnutie citované vo vyššie uvedenom rozsudku, a to na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn 4Cob/94/2019 z 17.9.2020: „...pre posúdenie aplikácie Obchodného zákonníka, vrátane posúdenia premlčania podľa Obchodného zákonníka, nestačí len splnenie podmienky statusu podnikateľa. To znamená, že nie je postačujúce aby žalovaný mal charakter podnikateľa. Ďalšou podstatnou podmienkou, ktorej splnenie sa súčasne vyžaduje je, že už pri vzniku záväzku musí byť bez pochybností zrejmé, že ide o záväzok vzniknutý v súvislosti s podnikateľskou činnosťou. V uvedenom prípade síce na jednej strane vystupuje podnikateľ, ale nie v rámci jeho podnikateľskej činnosti, jeho povinnosť uhrádzať poplatky stanovená zákonom nemá súvislosť s jeho predmetom podnikania.“

43. Nakoľko vzťah medzi stranami sporu v prejednávanom prípade súd posúdil ako vzťah upravený normami občianskeho práva hmotného, na otázky premlčania dopadajú ustanovenia Občianskeho zákonníka, konkrétne vo vzťahu k dĺžke premlčacej doby ustanovenie §101 Občianskeho zákonníka, upravujúce všeobecnú trojročnú premlčaciu dobu.

44. Žalobca podal na tunajší súd žalobu dňa 2.6.2025. Vzhľadom na uvedené sú tak všetky nároky žalobcu splatné pred dátumom 2.6.2022 premlčané. Nepremľaná časť nároku žalobcu tak pozostáva z 13 úhrad v sume po 4,64 eur, teda spolu vo výške 60,32 eur, nároku na poštovné v sume 11,70 eur (predpísané septembri 2022, februári 2023, júli 2023, marci 2024 a októbri 2024) a nároku na pokutu v sume 33,- eur. Žalovaný dňa 18.6.2025 uhradil žalobcovi sumu 129,25 eur, čo nebolo v konaní sporné, avšak zároveň podaním z rovnakého dňa spolu s jeho prílohou presne určil, na ktoré nároky majú byť jeho úhrady započítané, a to vrátane čiastočne premlčaného nároku, ktorý v tom čase žalovaný považoval za nepremľaný, poukazujúc na to, že je potrebné aplikovať na daný vzťah štvorročnú premlčaciu dobu v zmysle Obchodného zákonníka. Žalovaný tak presne vymedzil dlh (čo vyplýva aj z prílohy podania z 18.6.2025), na ktorý sa má plnenie započítať. Z uvedeného je potom zrejmé, že žalovaný uhradil aj nárok, ktorý ostal predmetom konania, a to istinu v sume 3,44 eur (časť úhrady splatnej v júni 2023), náhradu poštových sadziab vo výške 2,70 eur (splatných v októbri 2024) a zvyšné úhrady žalovaného v sume 57,23 eur (celková úhrada 129,25 eur -60,32 eur – 11,70 eur) plnil na premlčanú časť nároku, ktorý nárok naďalej existoval vo forme naturálnej obligácie. Čo však žalovaný neuhradil bol nárok na pokutu v sume 33,-, eur, ktorý vznikol v súlade s § 10 ods. 4 zákona č. 340/2012 Z.z., a to naskôr v novembri 2024, preto nemohol byť premlčaný.

45. V súlade s vyššie cit. § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak.

46. V súvislosti s peňažným plnením dlžníka a jeho započítaním na konkrétny dlh je nevyhnutné identifikovať, či mal v čase plnenia dlžník voči veriteľovi viac ako jeden nesplnený splatný záväzok a či vo vzťahu k plnenému dlhu postačuje peňažná suma na zapltenie istiny a príslušenstva pohľadávky. Vo všeobecnosti sa uplatňuje princíp voľby na strane dlžníka, ktorý je pri plnení vždy oprávnený určiť dlh, na ktorý sa má plnenie započítať, ako aj to, či má ísť o započítanie na istinu alebo na niektorú časť príslušenstva. Pre účely občianskoprávných záväzkových vzťahov bolo štandardne zaužívané, že pokiaľ má dlžník veriteľovi splniť niekoľko dlhov a plnenie nepostačuje na vyrovnanie všetkých, započíta

sa plnenie na dlh, o ktorom dlžník pri plnení vyhlási, že ho chce splniť. Ak dlžník takýmto spôsobom svoje plnenie nevymedzí, započíta sa na dlh najskôr splatný, aj keby bol premlčaný (§ 455 ods. 1 OZ), a to najprv na jeho príslušenstvo a vo zvyšku na istinu záväzku (Občiansky zákonník II, 2. vydání, 2019, Beck online, s. 2135 - 2140: F. Sedlačko).

47. Z toho, že splnenie dlhu je jednostranným právnym úkonom dlžníka, ktorým poskytuje veriteľovi predmet plnenia s úmyslom splniť svoju povinnosť vyplývajúcu zo záväzku alebo z iného občianskoprávneho vzťahu, vyplýva, že rozhodujúce je vyhlásenie (určenia) dlžníka pri plnení, či chce splniť istinu alebo jej príslušenstvo, príp. v akom pomere, ak nestačí plnenie na úhradu celého dlhu (istiny a príslušenstva). Dlžník musí urobiť vyhlásenie podľa § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka najneskoršie s poskytovaným plnením. Právo dlžníka rozhodnúť o tom, v akom poradí sa započíta čiastočné plnenie, sa vzťahuje okrem splatnej istiny a úrokov aj na ostatné príslušenstvo pohľadávky (úroky z omeškania a náklady spojené s uplatňovaním pohľadávky). Veriteľ je vyhlásením dlžníka viazaný. V prípade, že dlžník výslovne neurčí, ktorú časť svojho dlhu plní, neprechádza toto právo na veriteľa. Ak dlžník neurčil, ktorú časť dlhu chce vyrovať, Občiansky zákonník určuje poradie, v akom sa má čiastočné plnenie dlžníka započítať na celý dlh. Podľa neho sa najprv započíta istina a až potom úroky. Pod úrokmi má zákon na mysli len zmluvné úroky (pozri § 658 OZ a § 497 OBZ), nie aj úroky z omeškania. Zákon existenciu ostatných zložiek príslušenstva pohľadávky (úroky z omeškania, náklady spojené s uplatnením pohľadávky) prehliada a pripúšťa tak veľký priestor pre špekulácie. Možno len hádať, že úroky z omeškania a ďalšie príslušenstvo pohľadávky sa budú započítavať až na treťom mieste. Zákon taktiež nerieši situáciu, ak má dlžník splatiť viac istín (pozri k tomu výklad pri § 559 OZ) (porovnaj Článok z www.epi.sk: Eurokódex komentár k § K § 566 [Čiastočné plnenie] zákona 40/1964 Zb.)

48. V danom prípade by vo svojej podstate nemalo význam ani to, že by sa jednalo o obchodnoprávny vzťah, nakoľko aj v rámci takéhoto vzťahu pokiaľ ide o plnenie, ktoré nepostačuje na uspokojenie viacerých splatných pohľadávok veriteľa proti dlžníkovi, má dlžník vždy právo určiť, na ktorý dlh plní. Iba ak toto svoje právo nevyužije, uplatní sa princíp časovej priority, s prednostným započítaním na príslušenstvo (§ 330 ods. 1 OBZ), ktorý je v prípade peňažného dlhu navyše doplnený o pravidlo, že plnenie sa prioritne započíta na nezabezpečený alebo najmenej zabezpečený záväzok, inak na záväzok najskôr splatný (§ 330 ods. 3 OBZ). Rozdiel oproti občianskoprávnemu vzťahu je iba v prípade započítania čiastočného plnenia na základe zákona, keď dlžník neurčí nároky, na ktoré čiastočne plní. V oboch prípadoch sa prioritizuje princíp voľby na strane dlžníka, ktorý je pri čiastočnom plnení vždy oprávnený určiť dlh, na ktorý sa má plnenie započítať.

49. V tejto súvislosti súd odkazuje napríklad na Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 1Cob/8/2022 z 29. 09. 2023: „Nakoľko žalovaný ako dlžník určil presné obdobie, za ktoré uhradza svoj dlh, bolo povinnosťou súdu prvej inštancie zaoberať sa uvedenou skutočnosťou a nárok žalobcu za obdobie od 01/2017 do 06/2019 posúdiť s poukazom na znenie ustanovenie § 330 ods. 1 Obchodného zákonníka. V tejto súvislosti je právne irelevantné, že žalovaný uhradil menej ako po správnom zodpovedá špecifikovanému obdobiu, rovnako ako i skutočnosť, že žalobca si nezapočítal žalovaným vykonanú úhradu riadne a správne na žalovaným určené záväzky, pretože uvedená skutočnosť nemôže ísť na ťarchu žalovaného a mať za následok neprihliadnutie na výslovne určené nároky žalobcu, ktoré žalovaný uspokojuje.“

50. Vzhľadom na vyššie uvedené je nepochybné, na akú časť dlhu žalovaný dňa 18.6.2025 plnil, nakoľko to v uvedený deň výslovne vymedzil, teda že uhradil pohľadávku na nároky splatné od júna 2021 do októbra 2024, pričom sa jednalo o presné vymedzenie premlčanej i nepremľčanej istiny úhrad za služby verejnosti a nákladov na poštovné. Súd preto zamietol žalobu žalobcu ohľadne sumy 6,14 eur, nakoľko tieto nároky boli žalovaným uhradené.

51. Súd však žalobe vyhovel ohľadne zaplata pokuty v sume 33,- eur, ktorý nárok vyplýva priamo z § 10 ods. 2 v spojn s § 10 ods. 4 zákona č. 340/2012 Z.z., a ktorý nárok nebol premlčaný a ani žalovaným uhradený. K tomuto nároku sa žalovaný ani výslovne v žiadnom zo svojich podaní nevyjadril. Nejedná sa pritom o príslušenstvo pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ako v prípade poštových nákladov, ale o samostatný nárok vyplývajúci priamo zo zákona. Uvedený nárok žalobcovi vznikol priamo zo zákona uplynutím 30 dňovej lehoty podľa § 10 ods. 4 zákona č. 340/2012 Z.z., pričom samotné doručenie výzvy žalobcu žalovanému nebolo v konaní spornou skutočnosťou. Výzva bola doručovaná v súlade s § 11 ods. 1 zákona č. 340/2012 Z.z. na adresu sídla žalovaného.

52. Pokiaľ žalovaný sám vymedzil nároky, na ktoré čiastočne plnil žalobcov dlh, pričom sa jednalo aj o premlčané nároky, tieto sa ex lege dostali do polohy naturálneho záväzku, ktoré bolo možné splniť dobrovoľne povinným subjektom, avšak toto právo nemožno vymáhať proti vôli povinného subjektu (dlžníka). V tomto prípade sa vylučuje kondikcia, t.j. v prípade dobrovoľného plnenia premlčaného dlhu dlžníkom sa prijaté plnenie nepovažuje za bezdôvodné obohatenie (§ 455 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

53. Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

54. V zmysle § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

55. Ako vyplýva z § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

56. Podľa § 262 ods. 1, ods. 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

57. Zavinenie zastavenia konania spočíva predovšetkým na procesnom „zavinení“ zastavenia konania, t. j. účastník konania, ktorý podal návrh na začatie konania a bez vecného rozhodnutia súdom zobral svoj návrh na začatie konania späť (napríklad bez udania dôvodu) (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. 10. 2010, sp. zn. 2M Obdo 4/2010).

58. Ustanovenie § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku je z obsahového hľadiska v podstate zhodné so skorším § 146 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ktorý stratil účinnosť 30. júna 2016. Niet preto dôvodu neaplikovať ustálenú judikatúru všeobecných súdov, ktorá sa týka § 146 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. II. Ak došlo k zastaveniu konania v dôsledku späťvzatia žaloby, možno žalovanému uložiť povinnosť nahradiť trovy zastaveného konania v prípade, ak pre jeho správanie bola vzatá späť žaloba, ktorá bola podaná dôvodne. (nález Ústavného súdu SR z 20. marca 2018, sp. zn. II. ÚS 569/2017)

59. Zavinenie zastavenia konania je potrebné posudzovať len z procesného hľadiska, a nie podľa hmotného práva z dôvodu, že v opačnom prípade by sa jednalo o posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku vo veci samej. Preto, ak žalobca zobral žalobu späť, zásadne platí, že zavinil zastavenie konania, a preto je povinný nahradiť žalovanému jeho trovy. Pri rozhodovaní o trovách konania je tak právne významné len to, ktorá zo strán sporu zavinila zastavenie konania, čiže dôvod, pre ktorý vzal žalobca žalobu späť. Ak je dôvodom späťvzatia žaloby úhrada žalovanej sumy (alebo splnenie iného žalobou uplatneného nároku) žalovaným po podaní žaloby, zastavenie konania zavinil žalovaný. To však platí len vtedy, ak žalobca v späťvzatí žaloby preukáže, že žalovaný splnil po podaní žaloby uplatnený nárok. V ostatných prípadoch zavinil zastavenie konania žalobca a znáša povinnosť nahradiť trovy konania, ktoré v spore vznikli žalovanému. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Obo/12/2018 z 20. 11. 2018

60. Žalobca pôvodne žiadal sumu istiny 211,57 eur, pokutu vo výške 33,- eur a príslušenstvo predstavujúce náhradu nákladov poštovného v sume 2,70 eur. Vyčíslený nárok žalobcu tak predstavoval sumu 247,27 eur. Úspech žalobcu predstavuje priznaná suma 33,- eur a pokiaľ ide o späťvzatie žaloby v časti sumy 129,25 eur, procesne zavinil zastavenie konania žalovaný, a to úhradou pohľadávky po podaní žaloby (v tejto časti žalovaný splnil po podaní žaloby uplatnený nárok).

61. Pokiaľ ide o späťvzatie žaloby v časti sumy 78,88 eur, procesne zavinil zastavenie konania žalobca, a to späťvzatím žaloby v časti premlčaného nároku po vznesení námietky premlčania žalovaným. V časti o zaplatenie sumy 6,14 eur súd žalobu žalobcu zamietol, čo je rovnako neúspechom žalobcu.

62. Z pôvodne uplatnenej sumy 247,27 eur, žalobca dôvodne uplatňoval sumu 162,25 eur. Žalobcov úspech tak predstavoval 65,62 % a neúspech 34,38 %. Úspešnejšiemu žalobcovi tak po odrátaní

neúspechu od jeho úspechu vznikol nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 31 % (65,62 % – 34,38 % = 31,24 %), ktorú mu súd aj priznal.

63. Pokiaľ ide vyčíslenie úspechu vo veci, nezapočítava sa iba nevyčíslené príslušenstvo pohľadávky viažuce sa na úspešne priznanú istinu žalobcovi ako neúspech v otázke náhrady trov konania. Vyčíslené nároky, a to aj nároky na príslušenstvo pohľadávky sa do výpočtu úspechu či neúspechu strán sporu zarátavajú. V súvislosti s vyššie uvedeným názorom súd poukazuje na judikatúru Krajského súdu v Prešove, napríklad na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 1Co/3/2019 zo dňa 26. 02. 2019, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 5Co/141/2018 zo 4.4.2019. Súd poukazuje tiež na názor vyjadrený v rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 27Co/136/2017 zo dňa 31. 10. 2017, ktoré rozhodnutie zohľadňuje uznesenie NS SR sp.zn.6Obo/243/2007 z 27.11.2008.

64. V zmysle platnej právnej úpravy o konkrétnej výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Vranov nad Topľou, písomne, v potrebnom počte vyhotovení.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.